

Voila, het was 11 July en onze dochter was op komst. Zoals gewoon, ging het niet als verwacht... Het spoor in België was voor de zoveelste keer aan het staken en ze waren blij om het verlof van zoveel mensen te verpesten. Toch raakte onze dochter in Parijs zonder te veel vertraging. Daar in Charles De Gaulle had ze een vlucht naar Montréal. Een keer daar geraakt, was ze bijna bij ons, maar iets liep mis en ze miste haar vlucht van Montreal naar Halifax. Ze kwam dus met 3 uur vertraging aan bij ons.

Als ze goed aan boord was, kwamen de verrassingen, geschenken en brieven van vrienden en familie naar boven. Haar koffer was als een schatkist. Wat een plezier om alles uit te pakken en nieuws uit België te lezen.

Na haar aankomst hadden we gedacht om direct naar het noorden te vertrekken, maar een tropische storm (ze noemden dat hier een orkaan, maar het klopte niet want we hebben maximum 25 knopen wind gehad) was voor de kust aan het sjezen en bracht noorden winden mee. Een beetje geduld dus. Met Maïté, ging ik de laatste aankopen doen voor de " vakanties".

We moesten een dag wachten, niet meer...

Heel rap ging de wind in het zuid-west zitten en was heel zwak. We trokken de zeilen op, en weg waren we. Maar een keer op volle zee was er zo veel deining dat het niet echt aangenaam was. De zeilen waren niet gesteund door de zwakke wind en sloegen heen en weer. Bovendien was er bijna constant mist... Niets was er te zien en het voelde koud aan. We hadden eerst gedacht om zo rap mogelijk naar Cape Breton te gaan en dan op het gemak terug naar Halifax hopen. Lichte winden en ruwe zee hebben onze plannen in de war gebracht. We hadden geen zin om alles op motor te doen en nog minder goesting om door mekaar geschud te worden. Bovendien wil iedereen naar Cape Breton gaan... Het ging daar heel druk zijn. Dus na 4 uur traag zeilen in een dikke mist kozen we om een mooie baai binnen te varen en daar met de bijboot om ontdekking te vertrekken. Hier visten de visarenden rond ons, daar plukten we mossels en s'avonds aten we echte "moules frites" van bij ons.

De mossels waren super lekker maar vol met parels. Sommige parels waren prachtig en perfect rond terwijl andere gekleurd en onregelmatig waren. Ik zette een potje op tafel en rap was hij vol met de schat van Dame Natuur.

Met al die parels heeft Nickey voor Maïté oorbellen en een pendentif gemaakt.

In een andere baai vonden we sporen van een lynx, wasberen en otters. Jammer genoeg hebben we deze dieren niet gezien (we deden zeker te veel lawaai). In een andere plaats kwamen nieuwsgierige zeehonden naar ons kijken. Ze waren absoluut niet bang van ons. Overall waren we alleen op anker. Een echte luxe!

Op zee zijn we verwend geweest! We hebben een bultrug walvis verschillende keren zien uit het water springen. Er waren ook enorm veel maanvissen. Deze zijn op zee gemakkelijk herkenbaar. Je zie eerst een zwarte vin die traag flappert. En dan, een lomp lichaam verschijnt. Het zijn enorme vissen die soms meer dan een meter diameter meten! Wat deden ze hier... Wat zochten ze in deze onvriendelijke wateren? Het blijft een enigma. In ieder geval, als we in deze wateren in augustus terug waren, waren ze niet meer te bespeuren.

Nova Scotia is geen populaire bestemming... Het seizoen is heel kort. Het wordt koud vanaf oktober en het blijft zo tot in juni. En vanaf oktober verhoogt het aantal stormen op een drastische manier. In juli begint hier de zomer. Het kan heel mooi weer zijn. Aan land en in diepe baaien heel warm en zonnig. Op zee, meestal veel mist. Maar het kan ook anders zijn. Een tropische storm of orkaan kan tot hier zijn weg vinden en dan is het goed om een allround beschermde ankerplaats te vinden. Ik had in onze nautical guide al de ankerplaatsen die op een hurricane hole trekken, aangeduid. Je weet nooit... Het heeft ook geen zin om in een marina te vluchten. Meestal zijn ze te klein voor onze 43 voet en de catways zijn niet sterk genoeg voor onze 22 ton. Trouwens als een noodweer situatie aangekondigd is, moeten de boten de meeste marinas verlaten. We moeten dus op ons anker materiaal kunnen rekenen. Daarom hebben we beslist om in augustus als de boot op

droog was om een nieuwe ketting te kopen. De oude was niet meer volgens onze normen. Ze was te veel versleten.

De twee weken dat ons dochter met ons was, waren rap voorbij. De 29 juli is ze naar België terug gevlogen (zonder problemen deze keer), en wij zijn in Halifax gebleven om te wachten op een andere wind dan zuid-west om terug naar Lunenburg te gaan. Ver is het niet, maar we hadden geen zin om de 40 mijl tegen de wind te varen of alles op motor doen. Geduld dus. Na een week konden we naar het zuiden varen en Lunenburg bereiken. Zoals gewoon, lieten we ons anker vallen niet ver van een boot die " black beauty" genoemd is. Aan die boot, weten we niet wat er schoon is. T is een hull van een kleine motor boot, met een rare opbouw, zonder vensters of deur. Aan dek zijn er drie luiken, t'is al. En bovendien ligt hij absoluut niet in zijn lijnen. Maar bon, daar bij die rare boot lagen we goed. Niet te ver van de publieke kaai waar we zonder zorgen konden de bijboot achterlaten.

Ons eerste werk was met de werf contact nemen. We waren goed opgevangen, ze gaven ons een e-mail adress waar ze ons afspraak konden mailen, en wij gingen fotos van het schip sturen zo kon de kraanman een idee van het onderschip van Skedemongske hebben. Dat was een dinsdag, en volgens de secretaresse, ging het rap gaan want veel werk hadden ze niet. Normaal ging Skedemongske in de volgende dagen op droog staan.

Zo kwamen we terug naar de boot. Woensdag, geen nieuws ; donderdag ook niet. Op vrijdag konden we niet meer wachten en gingen vragen als ze ons mail met fotos ontvangen hadden... Maar niets was te vinden in hun mail-box. Aan het einde, onze mail was in hun andere afdeling aangekomen en niet doorgestuurd geweest.

Een keer dat dit mysterie opgelost was, vroegen ze ons als we hun e-mail ontvangen hadden... En dat was ook misgelopen. We hadden van hen niets gekregen... Niet erg. De secretaresse nam ons mee naar Danny, de kraanman, die gaf ons direct een afspraak voor de dag zelf, vroeg in de namiddag. Perfect.

We gingen dus direct terug aan boord want we moesten nog onze windgenerator afbreken, de buitenboord motor en Jojol aan boord brengen. Te veel tijd hadden we niet, maar rond 12.30 waren we voor de slipway, klaar om in de slings te hangen.

Al het werk was heel professioneel gedaan. Ik heb voor de werf van Lunenburg maar goeie woorden. De boot was in alle veiligheid en rust gelift, de romp was grondig met de karscher gekuist, en rond 16.30 stonden we op t droge, niet ver van de douche en het sanitaire. Wat een luxe. Het was vrijdag avond. We hadden gans het week-end voor ons om de romp te krabben en voor te bereiden voor de eerste laag primer (tot nu toe de verf van hempel gebruikt en hier is het international, dus moeten we een tussen laag smeren... Niets aan te doen).

Tijdens het week-end was er schoon weer, en we gingen goed vooruit. Toch hadden we beslist om ons niet meer te forceren zoals vorig jaar in Spanje. We gingen voortdoen, zonder lopen.

Op maandag kwamen de werkers aan. Iedereen was sympathiek en kwam met ons spreken. We gingen op zoek naar de " schilder". Hij gaf ons een grote pot primer, en een kleine pot hars. Ah, oei... Was de primer een epoxy? (Oei oei oei... Hoeveel ging dat kosten?) Deze vraag ging later beantwoord zijn, maar voor het moment,moesten we die vraag diep achter onze substance reticulee verbergen en gaan werken. Henry , de schilder, gaf ons een pot van een gallon, een mixer, de verhouding, en trek jouw plan. Henry had andere zorgen... Een grote visserboot (van ongeveer 1000 ton) kwam aan om gelift te worden.

Ok. We gingen onze plan trekken. We deden een mengsel van een gallon (+- 3,5 liters) en met dat, konden we een halve romp schilderen. We moesten dus een tweede gallon klaar maken. En tussen die tijd dat we mengden en schilderden kwam die groot scallopvisser traag uit het water. Henry was niet meer te vinden.

We hadden een halve dag nodig om het onderwaterschip te schilderen. We gingen goed vooruit en dachten al om een vrije nammidag te nemen, ideaal om een ijsje te gaan likken en te roefelen in de boekwinkels. Maar rond 12 uur plotseling verscheen Henry. Hij vreef zijn hand op de romp en vond dat het bijna goed was om het eerste laag antifouling te schilderen. Daar hebben we ook gemeld dat we twee gallons primer gebruikt hadden. Met zijn antwoord was ik niet echt op mijn gemak... Het was in de prijs van de antifouling inbegrepen. Wat betekende dat?

Geen tijd om te denken... Henry bracht een enorme pot antifouling, en zo gingen we aan het werk. Bye bye lekker ijsje... Om 16.00 ging iedereen weg... En wij waren nog aan het schilderen. De volgende dag kwam de tweede laag op. Dan hadden we nog kleine werken zoals de kranen vetten, de bijboot herstellen en schilderen, zinkanodes vastzetten, en dan, de prijs van onze toekomstige ankerketting gaan bediscussieren. We hadden prijs gevraagd in het werf, maar ze konden geen gekalibreerde ketting vinden... Ze gaven een prijs, maar die ketting paste absoluut niet in ons kettingwiel. We gingen dus naar de shipchandler waar we wisten dat er een goeie ketting voor ons lag (we hadden al vroeger contact met hem genomen en een dure prijs gekregen... 10 can\$ per voet plus btw...). We gingen dus daar terug met de prijs van de werf (het was ongeveer de helft, maar we hadden niet gezegd dat we met die ketting niets waren). En zo hebben we toch de prijs kunnen van een kwart laten zakken. Het maakt een verschil in onze portefeuille. Marché conclu. We maakten een afspraak om naar de publieke kaai te mogen aanmeren, en dan gingen we terug naar het werf om de laatste kleine werk te doen.

Op donderdag waren we klaar. We gingen naar de bureau om de rekening te vragen. Het ging de volgende dag klaar zijn. We moesten maar binnen springen.

Rond 9 uur, gingen we... Wat ging dat ons kosten... Ze wisten niet precies hoeveel verf we gebruikt hadden, de prijs

van de anodes wisten we ook niet... Hoeveel koste de ber? En gingen ze het zandstralen van onze anker afrekenen of niet... Aan het einde, viel alles goed mee. Ze hebben maar drie gallons verf aangerekend, de anodes zijn heel goedkoop (ongeveer 8 € voor een anode van 2 kilos... Als we dat geweten hadden, hadden we er meer gekocht.) we waren heel blij met onze rekening en de directie was heel blij dat we content waren. We gingen terug naar de boot, en daar wachtten we om terug in het water te gaan.

Plots kwam de secretaress naar ons. Ze gaf ons een boek over de geschiedenis van de werf . En op de voorpagin had iedereen die iets met ons heeft gewerkt zijn naam en een lief woordje geschreven. Het boek hebben we gelezen en was zeer interressant, maar welke toekomst hebben ze... Weet ik niet, met de crisis in de visserij sector is hun toekomst niet echt rooskleurig. Maar toch, blijven die mensen positief.

Om 12.30 hing Skedemongske in de riemen en rap waren we in het water. We gingen niet ver van " black beauty" ankeren. Door ervaring weten we dat er daar het beste grond is. Maar nu, naar onze verblijf in het werf, weten we ook wat " black beauty " is.

In Lunenburg, in de oude smederij, is er nu een distilerie. Daar wordt de melasse die uit New Brunswick komt, veranderd in een lekker lokale rhum die " black beauty" noemd, en die een tijdje op het zeewater moet rijpen... En dat gebeurt in dat afschuwelijke boot. Nu dat we wisten wat in dat bootje zat (vaten rhum dus), waren onze nachten niet meer zo rustig... Gingen we een vatje gaan stelen of niet?

We zijn braaf aan boord gebleven en hebben maar gefantaseerd. We zijn daarna nog een week in Lunenburg gebleven en hebben de tijd genomen om naar de boeken winkel te gaan, om een artisanale ijsje te gaan lekken, om canadese wol te gaan kopen, en om de boot te vullen met verschillende lekkernijen.

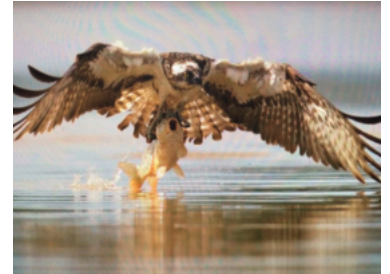
Na een week, waren we uitgerust en konden Lunenburg verlaten om Mahone Bay te ontdekken.

Traag trokken we de zeilen op... De wind was zwak, dus heel op het gemak gingen we weg. We zeilden langs de werf waar de kraanman naar ons keek. Hij zwaaide, wij ook. Bye bye Lunenburg. Tot volgend jaar!!!Het was een prachtige ervaring.

De Bluenose voer samen met ons uit. Maar rap was hij weg. In die zwakke wind, als hij vooruit wil, moet hij motoren. Wij waren onder zeil... En we gaven nog een beetje show: het topzeil vloog

omhoog en direct wonnen we bijna een knoop. Tot de middag was de wind heel zwak, en we gingen traag. Maar vanaf daar kwam de zeebries op en Skedemongske begon rap te lopen. In Mahone bay zijn er veel eilanden die een goeie bescherming tegen de predominente winden geven. En als september niet ver is, moeten we ook denken om niet te ver van een hurricane hole te zijn. Het gebeurt niet zo veel, maar af en toe komt een orkaan hier langs, en dan, moet je zeker in een perfect ankerplaats zijn. De zee en deinig mag niet binnen kunnen, en de ankergrond moet goed zijn, zand of modder.

We hadden beslist om op zoek naar de beste plaats te gaan. De eerste was zeker niet perfect, het was open naar het oosten, maar omdat het weer zo rustig was, zijn we daar een week gebleven. We waren niet ver van een nest van een visarend geankerd en we vonden het de max om naar de kleine familie te kijken. Vroeg s'morgens gingen de ouders vissen. Af en toe, probeerde het jong iets te pakken, maar zijn poging eindigde in een grote splash. Hij kwam dikwijls uit het water met niets. Dan begon hij te piepen tot dat een van de ouders iets meebracht.

Nogmaals ging ik op zoek naar mossels en oesters, maar niets aan te doen... Er was niets te vinden in het water. Daarentegen, langs de oevers, waren er veel appelbomen. De miniappels waren heel zuur, dus niets echt goed om te eten, maar ze waren heel lekker in de appelmoes. We hebben er ook cider ervan gemaakt. En hij is een van de beste dat we gedronken hebben.

Zulke ankerplaatsen vinden we de max. s'Avonds als het warm genoeg is, blijven we zitten in de cockpit. We kijken naar de herten, hinden en kleintjes die langs het strand komen wandelen, we luisteren naar de uil, en we schrikken als we een lynx in het gras zagen kruipen.

Na een week Robinson spelen, gingen we naar de stad Chester waar we op bevoorrading gingen. Chester is op een schiereiland gebouwd en we kunnen voor de stad ankeren of in de 'back harbour'. We hadden voor de tweede oplossing gekozen. Het was daar veel minder diep, maar als we daar aankwamen, zagen we dat bijna gans de ankerplaats vol met moorings was. Met goed zoeken hebben we toch een goeie plaats gevonden.

Chester is niet echt mooi, maar wel handig. Bank, post, supermarkt, doe-het-zelf, en ook de oudste pub van Nova Scotia (zeggen ze...). Dat wilden we niet missen. We gingen binnen, en ja... Dat was het. We waren bijna in Engeland gekatapulteerd. Een toog in hout, stoelen die meer dan een oorlog meegemaakt hebben, een billiard, en een ecclektiek volk. Zo leuk. Het was onze 27e trouwverjaardag en dus, mochten we wel eentje drinken op het evenement.

Vanuit Chester namen we de richting van Margareths Bay om Schooner cove te bekijken. Maar onderweg, stopten we in een andere hurricane hole. We vonden het niet zo goed. Het was goed beschermd tegen de zee en de winden, maar het was te klein. Daar konden we niet genoeg ketting smijten. Er was geen swingruimte genoeg.

Schooner cove in tegendeel was perfect. De baai heeft de vorm van een trechter en om binnen te varen, moesten we door twee chicanes gaan. Een keer binnen moet je gewoon de beste spot kiezen volgens de meteo en de richting van de wind. Jammer genoeg konden we daar nergens aan land gaan... Al de terreinen zijn prive eigendom, waar halve kastelen en chique villas als paddenstoelen gegroeid hebben en hun tuinen komen tot aan het water. Onmogelijk om aan land te gaan, en nergens in Schooner Cove is er een publieke kaai te vinden.

Enfin... Geef me maar Mahone Bay waar de natuur nog een plaats heeft. Dus, schooner cove is goed, maar niet onze lieveling plaats. We kozen dus om terug in Mahone Bay te gaan, en daar verder de verschillende ankerplaatsen te verkennen, met veel voorzichtigheid, want de cartographie is ver van exact. We gingen hier en daar en op een dag van heel rustig weer, eigenlijk was er geen wind, hebben we beslist om ons in de "Narrows" te riskeren. De diepte op de navionix zijn volledig verkeerd, daarom hadden we afgesproken dat Nickey eerst in Jojol met het lood zou gaan peilen. Ik ging hem volgen met Skedemongske. Aan het eind was het niet echt nodig. We waren aan de ingang twee uur voor hoog water, dus als we ergens vast liepen konden we wachten dat we vrij kwamen. We hebben traag gevoerd en onze weg gevonden zonder op een zandbank te landen. Een keer binnen, was het diep genoeg. We moesten gewoon onze plaats vinden. We smeten ons anker in 6 meters in modder. Ideaal voor onze CQR.

Het ging waaien (een staart van een orkaan die passeerde) dus lieten we 50 meters ketting gaan. Waarom niet? We waren toch alleen en hadden al de ruimte om te swingen.

We waren daar twee dagen en een oude ventje die daar woont en een mooie traditionele boot heeft, kwam op bezoek. Hij gaf ons zijn telefoon nummer als we een probleem tijdens de storm hadden of als we iets van de stad nodig hadden. Lief van hem. De wind kwam op en direct wisten we dat de ankerplaats een van de beste van de streek was.

Een paar dagen na de storm kwam onze ventje terug. Deze keer had hij appels en perziken mee. We vroegen hem aan boord, voor een koffietje. Wat doen twee zeilers als ze ontmoeten? Spreken van boten, architectuur, kinderen en verre reizen. We spraken van onze wereld reis, hem van zijn zoon die skipper is op een Swan 65 of 68 in het zuid Pacific.

- "Tiens donc... Misschien kennen we jouw zoon!"

Hij vertelde ons waar en wanneer zijn zoon was en wij vergelijken met onze reis. En ja! Ongelofelijk! Het klopte. We hadden verschillende keren zijn zoon ontmoet. In de Gambiers, maar ook in Tonga. Wat een toeval. David (het oude ventje) gaf dan de namen van zijn zoon en van zijn vriendin en dan waren we zeker. Ongelofelijk!!!

In deze derde reis, is het niet het eerste keer dat we dat tegen komen. In ijsland hebben we een koppel ontmoet die vrienden (uit Seattle) van ons kennen. In de Orkney, een Nederlander die goed een Engelse vriend van ons kent, in Spanje, hebben we een Belg ontmoet (Marcel) die naast ons in Ushuaia lag. In de Canarische eilanden, hebben we met de zoon van een koppel dat we in Griekenland ontmoet hadden, kennis gemaakt. In Shelburne (Nova Scotia) hebben we een solo zeiler uit de west kust van Canada gezien en hij kende goed een koppel met twee schattige meisjes die onze vrienden geworden zijn in Indonesië. Hoe kan dat al? Is de wereld van het zeilen en reizen zo klein?

In "the Narrows" zijn we twee weken gebleven... Niet door de wind maar omdat de plaats zo rustig en mooi was. En we hebben ons niet verveeld. Op de oevers vonden we veel appelbomen en zo kon ik appel gelei klaar maken. Het was hoog tijd want de confituur dat ik in Ierland gemaakt had, was bijna op. Het was zeker een goed jaar want de takken van de bomen waren zwaar van het fruit en plukken (zelfs voor ik die niet echt groot ben) was niet moeilijk. Ik laat niet graag fruit aan de boom rotten. Daarom gingen we regelmatig plukken. Ik heb mijn bidon en waterlock uitgehaald en ben ik weer begonnen met brouwen. De cider dat we hier gemaakt hebben is echt lekker!!!

Na twee weken van dit regime was het toch tijd om te bewegen. Het weer leek rustig te zijn voor de paar dagen die kwamen. We moesten toch het weerbericht regelmatig volgen want midden in het oceaan was er daar een orkaan die stationair was... Hij wist niet precies wat hij ging doen en welke richting hij ging nemen... Naar Europa? Of naar het Noorden, richting Canada?

Die orkaan broede en broede, maar ging niet vooruit. We hebben toch onze hurricane hole verlaten, en de richting van Mahone Bay genomen waar een brief van onze dochter op ons zou moeten wachten. Maar daar was er geen brief. De postbediende zei dat geen enkele was aangekomen en hij ging ze zeker aan de kant voor ons houden.

We wilden nog in Chester raken waar we wouden planken kopen om een nieuwe fokkeboom te maken. Deze dat we gemaakt hadden in België met het goedkoopste hout dat we konden vinden is nu meer dan rot. We hebben toch 6 jaar of meer ermee gedaan. Het was misschien niet het beste van het beste hout, maar het was ook geen broel. Hij was zijn geld waard. Maar nu dat we in het land van de bossen en van het hout zijn, het zou jammer zijn om dat rot stuk niet weg te smijten, vooral dat we willen voor de toekomstige winter niet terug gaan naar de tropen, maar wel in de windy streken blijven. Alles moet dus sterk en piko bello zijn voor dat we Canada verlaten.

We namen dus de richting van Chester. Daar was er een bouwfirm, waar we alles konden vinden. We kochten drie mooie planken van 12 voet op 4 inch op 3/4. Met dat, konden we alles doen. Nog een pulle lijm en dan betalen... De lijm was bijna duurder dan het hout.

Dan gingen we terug naar "down town" (als je dat kan zo noemen...) stapten door de straten met onze planken op de schouder... Hoeveel mensen hebben met ons niet gelachen... Weet ik niet,

maar veel. Zoals mijn grootmoeder zegde, zot zijn doet geen zeer. Dus, we trokken het ons niet aan en gingen we terug naar Jojol, onze bijboot.

Direct gingen we aan het werk. De planken samen lijmen, persen, en dan, als de lijm droog was, inpakken. De nachten worden kouder en kouder, en s'morgens was buiten alles nat. Dus, nam ik de celophane folie, en samen met Nickey ging ik dat mooie stuk inpakken.

De volgende dag, was er schaaferk. Ik vind het altijd leuk om mijn ventje te zien beginnen met een ruwe stuk hout...

Hij nam zijn schaafer (die in slechte staat was, want hij had in het water gezeten. Het was dus eerst alles in orde brengen) en begon alles te faconneren. In een twee drie was de fokkeboom klaar. Het kuiswerk was voor mij... Al die krullen brachten me terug in de tijd (in 2003) wanneer we bezig waren met de mast te bouwen. Nu moesten we minder volume weg doen... Slechts twee kleine vuilzakken.

Het weer was fris maar droog wat ideaal was om de boom te vernissen. Elke dag kreeg ze een laag. Na 5 lagen was het tijd om ze te installeren. Gaatjes boren, sicaflex gebruiken, bouten insteken, moeren spannen... En dan de zeil weer op de boom fixeren. En zo waren we klaar.

Het orkaan seizoen trok aan haar einde. In totaal, hebben we drie tropicale stormen in de streek zien passeren. Ze waren echt afgezwakt maar ze brachten toch winden van meer dan 40 knopen en veel regen. We waren dus juist op tijd klaar met onze fokkeboom.

Oktober was aangekomen... De temperatuur was in vrije val, en de natuur begon een andere kleur te krijgen. De mapple bomen werden kreeftrood, de populieren werden okergeel en de eiken werden ijzerroest. En om de aankomst van de herfst te vieren, was er in Mahone Bay City de " scarecrow festival". We waren niet echt aangetrokken door dat evenement, maar samen met het scarecrow festival was er een antiekbeurs en een tweedehandsboekenbeurs. Dat was wel ons ding. We vonden daar een paar mooie boeken over kunst, decoratie en koken. Altijd welkom aan boord. Onderweg ontmoetten we een paar scarecrows dat we leuk vonden. Het weer was prachtig en we konden niet anders dan een paar fotos

trekken naast onze lieveling poppen. Nickey vond die roste schoonheid supertof, en ik vond de zeeman in zijn oliegoed op mijn maat. Er was enorm veel volk aanwezig want voor een van de laatste keer was er echt mooi weer. Misschien een van de laatste zonnige dagen van het jaar. Iedereen kwam buiten om te genieten.

En zo was het... Na dit prachtige week-end kwam er een eind aan de zomer. Sindsdien stormt het uit het west/zuid-west elke drie dagen (we vroegen ons af als we nog van uit hier gingen raken en de USA bereiken) en op de 18 oktober hebben we de eerste sneeuw gezien. Ze zeiden wel in de radio dat het exceptioneel was en dat drie weken te vroeg was. De eerste sneeuw is normaal rond mid-november verwacht. Buiten was het weer afschuwelijk... En we waren op een rustige periode aan het wachten om naar de kaai te kunnen gaan om water te nemen. Maar plots zagen we dat de marina toe was voor de winter... We deden de kraan open en niets kwam eruit.

Oeioeioe... Het was tijd om water uit de hemel te vangen. Ik zorgde dat onze 'wateropvangbache' in orde was, deed de slang vast en wachte op de eerste druppels water. Op het weerbericht konden we zien dat 14 mm water verwacht waren. Maar in de realiteit viel er bijna niets. Het is altijd zo... Als je iets vewacht, loopt het mis. Maar bon... Het was tijd om ons drinkwater te sparen.

Dus , alles die niet om te drinken was gebeurde weer met zeewater. Zo konden we nog een eind gaan. We hadden nog 150 liters.

Traag leek het dat het weer rustiger werd. Met de aankomst van de winter waren de tropicale depressies aan het verzwakken. En zo... Zagen we een weervenster aankomen om naar het zuiden te vertrekken. Het was nog niet echt ideaal! Het was noord-westen wind en we moesten naar het west-zuid-westen gaan, maar we konden Mahone Bay verlaten en de richting van Shelburne nemen. Daar hadden we hoop om nog fuel en water daar te vinden (als de club nog niet toe was).

Het was een tocht van 80 mijl, dat we in twee gedeeld hadden. Ik wou nog Carters Beach terug zien. Ik had van die plaats in juni zo veel genoten dat ik ze in haar herfstefrak wou terug zien. En ik was absoluut niet teleurgesteld. Het bos heeft nu een speciale warme kleur. Dame natuur heeft op haar palet veel rode en gele kleur gezet, een beetje bruin, oker en groen, en met die vijf kleuren heeft ze een uitzonderlijk tableau geschilderd. Het resultaat straalde veel warmte uit en toch was het bitterkoud. We waren als een ajuin aangekleed (5 broeken van verschillende dikte - een merinowol, een damard, een training broek, een polaire en dan onze ciré) en toch hebben we het niet zo warm gehad. Ik moet zeggen dat de wind uit het noord-west kwam, en dat het fameus waaide (we hadden twee reven in het groot zeil). We liepen meer dan 7 knopen.

Carters Beach met noord-westen wind was niet echt comfortabel, maar we hadden erger gezien dus sliepen we toch goed. We hadden gedacht om daar een dag te blijven maar het weerbericht was plots veranderd dus kozen we om direct te vertrekken en zo rap mogelijk Shelburne te bereiken.

Als we aankwamen, konden we zien dat er nog EEN boot in de yachtclub lag en dat de catways nog in het water waren. We smeten bijna Jojol in het water, sprongen erin en gingen zo rap mogelijk naar het clubhuis om te vragen als water en fuel nog verkrijgbaar waren. En ja! We hadden geluk! We konden aan het fuelpontoon gaan tanken. We namen 700 liters water en 450 fuel (vooral voor onze kachel). We babbelden een beetje met het madametje en zo hoorden we dat de volgende week-end al de pontons uit het water gingen en dat binnen twee dagen het water ging afgesloten zijn. We waren dus juist op tijd aangekomen. Na het week-end, was de marina gesloten tot in april... Amai... Gans Nova Scotia valt in winterslaap...

Hier in Shelburne hebben we ook het gevoel dat we zot waren een beetje verloren. We zijn niet meer alleen om in die koude wind en in de regen te wachten. Er zijn andere boten met ons. Drie locals, een austenrijker en een fransman. Ze zijn misschien niet geestelijk gezonder dan wij maar dat geeft ons tenminste de indruk dat we niet meer alleen zijn. We waren in Shelburne zeker voor een paar dagen verwaaid. Een zware storm was op tocht langs de kust en ging Nova Scotia op zondag bereiken. We moesten geduld hebben en op gustige winden wachten. Shelburne was geen slechte plaats om te wachten behalve met winden van zuid en zuid-west. Natuurlijk, de storm die aankwam bracht zuiden winden. We kozen om niet op anker te blijven en gingen schuilen achter de muur van Shelburne Marine, een enorme schipwerf, die lange lege kaaien heeft. We meren af waar we dachten dat de plaats van niemand was.

De storm kwam aan, af en toe kwam een visser met ons praten, maar niemand heeft ons weg gejaagd. Na 24 uur was de storm (weer een overblijfsel van een orkaan) weg en we gingen terug op anker. Iedereen was aan het kijken voor een weervenster om verder te kunnen. We zagen de volgende storm aankomen, met deze keer zware winden uit het zuid en zuid-west maar met goeie winden uit het noord en noord oost achteraf. We hadden dus hoop om te kunnen achteraf verder reizen.

We gingen dus onze boodschappen gaan doen en gingen dan ankeren in de westerlijke arm van de fjord, waar we een betere bescherming gingen hebben. Het heeft fameus gewaaid maar de grond was excellent en we hebben absoluut niet bewogen. We zijn wel blij dat we een nieuwe ketting hebben. Elke keer dat het stormt zeg ik dat, ik weet het.

In drie uur ging de wind gaan liggen en iedereen verliet Shelburne. Die noorde wind was zeker een slechte zaak voor de bazin van de enige pub van Shelburne. De zee was nog niet rustig maar we gingen goed vooruit. We hadden de stroming mee... Ideaal om Cape Sable te passeren.

Wat we niet verwacht hadden is dat de wind in de noord-west ging blijven plakken en iedereen weet het, stroming tegen wind maakt dat de zee begint kort en onaangenaam te worden.

Wat we ook niet wisten is dat de stroming veel raper loopt dan geschreven op de kaarten. Ze zeggen wel dat hier en daar, het kan meer dan 4 knoop lopen, maar het is niet echt duidelijk.

Nergens op de kaart is er sprake van een race... Maar als we (een beetje laat, ik geef het toe) in onze cruising guide keken, vonden we een beschrijving van de plaats die ons kiekevel gaf. Er was sprake van de "Cape Horn" van Nova Scotia.

Zo ver zou ik niet gaan... Maar na onze ervaring zou ik de plaats met Portland Bill vergelijken.

Wind tegen stroming ging gewoon niet gaan. Standing waves and breakers waren wat we mochten op dat moment verwachten. We keren dus onze kar en gingen ankeren in een baai die gelukkig redelijk rustig was. Er was maar een ding te doen... Gaan slapen en wachten dat de wind in het oosten ging (wat hij deed vroeg in de morgen) , ideale timing want de stroming ging mee zijn vanaf 12 uur juist voor Cape Sable.

Om de race te vermijden, moet je of 13 mijl op zee gaan of kan je heeeeeel dicht bij de kaap varen (zoals bij Portland Bill). Het weer was rustig dus kozen we voor de inshore passage. Het was windstil en zelfs zo deed de zee zo raar. Het was zoals in een heksensketel te zijn. We moesten varen aan ongeveer 1/4 mijl ver (of dichter...) van de vuurtoren. Benauwelijk... Dan was het een beetje minder creepy, maar overal waren er zandbanken en rotsen, en met de stroming die begon echt te lopen, konden we niet te veel relaxen. Op bepaalde plaatsen liepen we meer dan 9 knoop. We schatten dus een stroming van 4 knoop. Beter mee dan tegen.

Omdat we tijd verloren hadden met het wachten voor het juiste getij en juiste wind, hadden we het weervenster gemist en zo besloten we om naar Yarmouth (we zouden hier denken dat we in Engeland zijn) te gaan en daar wachten op het volgende weervenster.

Yarmouth is een actieve vissershaven. Hier komen de boten in en uit en daarom ankeren we voor de marina mooi uit de weg. De marina was leeg en toe, maar we konden de dinghy dock gebruiken om aan land te gaan.

De ankerplaats in yarmouth is veilig met goeie ankergrond, daarom hadden we gekozen om op anker te blijven als er slecht weer aankwam, maar met 45 knoop wind werd het oncomfortabel. De fetch was niet meer dan een halve mijl, maar wind en stroming speelden met ons en we konden met moeite slapen. Skedemongske speelde hobby paard.

Op de weervoorspellingen zagen we de volgende storm aankomen... We besloten om in de mini marina te gaan liggen. Daar gingen we beter beschermd zijn. De marina is niet echt groot, (ze kan misschien 5 boten zoals wij ontvangen) en binnen varen was niet gemakkelijk. De ingang was niet breed (8 meters) en we moesten kort draaien, wat moeilijk is voor een boot met een lange kiel. Het is toch ons gelukt. En dan, kon het waaien. En waaien deed het !!! 54 knoop, en misschien meer. We hoorden achteraf op de radio welke schade de storm die de kracht van een orkaan categorie een had gehad, veroorzaakt had. 17000 persoon zonder stroom, omvallende bomen, en nog andere kleine problemen hebben Nova Scotia voor een ogenblik lam gelegd. Maar na 48 uur was alles opgelost, (tot de volgende storm...). Tijdens deze storm hebben de wind en het water wel prachtige ijs sculpturen gedaan. Daar, een bollard vol met ijs ; hier, een touw met ijspegels ; en een ponton die in een glijbaan getoverd was.

De volgende storm bracht met haar een prachtig sneeuwtapijt. Ik was in mijn nopjes! Van zulk weer kan ik gewoon genieten. Gedaan met de warmte die me zot maakt. Ik trek mijn merinowolondergoed , mijn damar, en wollen trui aan, en spring de kou in. Ik kan gewoon genieten van de wind die in mijn kaken bijt en van de natte sneeuw die splacht op mijn huid. Tegen de warmte, kan je niet veel doen. Je kan u uitkleden, maar als alles weg is, wat kan je nog doen?

Tegen de kou, kan je u aankleden met gepaste kledingstukken, laag na laag. Ik heb juist het boek "banquise" van Paul Emile Victor gelezen, en daar kon ik zien dat hij tenminste 8 verschillende lagen droeg. Van merinowol ondergoed tot de laatste laag, een broek in zeehondvel. Hij heeft een winter in groenland gependeed, en heeft geen koud gehad. Ik ga dus volledig akkoord met de zin : " slecht weer bestaat niet, er zijn maar onaangepaste kledijen."

Onze tijd in Canada wordt nu geteld... Onze visum loopt op 02 december ten einde. Maar in Yarmouth zijn we maar 70 mijl ver van de USA. We gaan zeker een klein weervenster vinden om op tijd uit Canada te vertrekken.

Ik weet dat we maar begin december zijn, maar toch willen we onze einde jaar wensen al sturen. Aan iedereen wensen we een zalig kerstfeest en een gelukkig nieuwjaar 2019.

Tot de volgende update
Carole en Nickey